

Arrest

nr. 202 555 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 juni 2015, samen met haar moeder en twee zussen, een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 augustus 2015, voor alle familielieden samen, een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt

verklaard. Verzoekster en haar familieleden gaan tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Eveneens op 19 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Ook tegen deze beslissing gaat zij in beroep bij de Raad.

1.4. Bij arrest van 9 mei 2017 met nr. 186 636 vernietigt de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 augustus 2015. Bij arrest van 9 mei 2017 met nr. 186 639 gaat de Raad eveneens over tot de nietigverklaring van de in hoofde van verzoekster genomen verwijderingsbeslissing van 19 augustus 2015.

1.5. Op 2 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 juni 2015 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard voor zover deze is gesteund op de gezondheidsproblemen van verzoekster.

1.6. Eveneens op 2 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Deze beslissing, die verzoekster op 5 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [M.,N.]

geboortedatum: 16.07.1989

geboorteplaats: Teheran

nationaliteit: Iran

Alias: [R.M.] geboren te Teheran op 16/07/1992

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt eveneens dat de steller van de akte onbevoegd was om deze te nemen en dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoekster. Zij woont samen met haar moeder en haar drie zussen.

Allen hebben een ernstig medisch probleem.

Haar zus [R.M.] heeft schizofrenie.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze gezinstoestand noch naar de medische toestand van verzoekster.

Verwerende partij was perfect op de hoogte van deze gezinssituatie en van de gezondheidstoestand, had het kunnen zijn als er verzoekster zou gehoord geweest zijn en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 3 en 8 EVRM gerespecteerd te worden.

In het in bijlage gevoegde arrest RvV van 9 mei 2017 waarbij het bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in dat arrest is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.

Het standpunt van de rechterlijke macht wordt door verwerende partij miskend.

Er is bijgevolg opnieuw reden om op dezelfde gronden de nietigverklaring van het bevel uit te spreken."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat in een synthesenota die zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk wordt gemotiveerd nopens artikel 74/13 Vreemdelingenwet :

"Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

De beslissing wordt genomen voor het hele gezin:

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat ervan een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de moeder van betrokkene: Er is geen sprake van een verbreking van de familiale banden met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien er voor de moeder reeds op 31/10/2012 een beslissing tot verwijdering werd genomen.

2. Hoger belang van het kind

Is niet van toepassing "

Het loutere feit dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk is opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de deugdelijkheid van het bestreden bevel.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Terwijl de medische elementen (gezondheidstoestand) aan bod kwamen in de beslissing d.d. 02.08.2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Noch de schending van art. 3 noch deze van 8 EVRM wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief."

2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoekster de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar

behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. In casu dient allereerst te worden vastgesteld dat verzoekster, waar zij betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing haar gezondheidstoestand niet in rekening is gebracht, voorbijgaat aan het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris pas is overgegaan tot het nemen van deze beslissing nadat hij zich in een beslissing van dezelfde datum eerst had uitgesproken over de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in zoverre deze was gesteund op haar gezondheidstoestand. In deze beslissing werd reeds vastgesteld dat verzoeksters gezondheidstoestand haar niet verhindert terug te keren naar haar herkomstland. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou haar gezondheidstoestand niet in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.4. Verzoekster betoogt daarnaast dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening is gehouden met haar gezinstoestand, waar zij samenwoont met haar moeder en zussen, die ook allen ernstige medische problemen hebben en waarbij een van haar zussen schizofreen is.

In zijn arrest van 9 mei 2017 met nr. 186 639 oordeelde de Raad hieromtrent, wat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betreft, reeds als volgt:

“Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder niet betwist dat er, wat verzoekster en haar moeder en zussen betreft, sprake is van een familieleven. In casu werd in het arrest nr. 186 636 van 9 mei 2017 van de Raad overgegaan tot de nietigverklaring van de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet van 19 augustus 2015 omdat de arts-adviseur met betrekking tot verzoeksters oudste zus niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar advies was gekomen waar zij de gestelde diagnose van schizofrenie niet had weerhouden en in dit verband ook niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag had gelegd. Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters oudste zus volgens de behandelende arts de aanwezigheid van haar familieleden behoeft, onder meer ook omdat zij zelf waarschijnlijk haar medicamenteuze behandeling zal staken met een risico op automutilatie en agressie naar anderen.

Niettegenstaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet spreekt over gezondheidsproblemen van familieleden waarmee rekening dient te worden gehouden, houdt deze bepaling wel in dat rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant.

Gelet op hetgeen voorafgaat en in het verlengde van het arrest nr. 186 636 van 9 mei 2017 van de Raad dient evenzeer te worden besloten tot een miskennen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel – waar niet blijkt dat alle aspecten van het familieleven in rekening zijn gebracht door het bestuur, minstens niet blijkt dat de ingeroepen hinderpalen op medische gronden met betrekking tot een van verzoeksters familieleden voor een terugkeer naar het herkomstland op een correcte en zorgvuldige wijze in rekening zijn gebracht.

In de nota met opmerkingen citeert verweerder een “synthesenota” inzake het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Hierin wordt gesteld dat de gehele familie het grondgebied dient te verlaten en derhalve geen verbreking van de familiale banden blijkt, doch in dit verband dient er op te

worden gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 186 638 van 9 mei 2017 overging tot de nietigverklaring van de in hoofde van de oudste zus genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze zus blijkens haar behandelende arts de bijstand van haar familieleden, of toch minstens een van haar familieleden, behoeft. Hiermee blijkt verder niet dat de gezondheidstoestand in rekening is gebracht, laat staan op voldoende wijze. Daarenboven is de Raad van oordeel dat een dergelijke handelwijze waarbij de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel blijkt uit een synthesenota in het administratief dossier en niet uit de bestreden beslissing zelf, niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door deze beoordeling niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij is gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verwijzing naar het stuk in het administratief dossier kan door verweerder derhalve niet dienstig worden bijgebracht om een reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen. Voor het overige stelt verweerder in wezen dat verzoekster in gebreke blijft het bewijs te leveren van concrete gegevens die aantonen dat zij zich daadwerkelijk kan beroepen op een van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen. Hij gaat op dit punt evenwel voorbij aan de verschillende concrete aangevoerde medische elementen in de verblijfsaanvraag van 15 juni 2015. Voor het overige, en waar verweerder aangeeft dat verzoekster een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, legt verweerder een verplichting bij de vreemdeling die op hemzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het komt immers toe aan het bestuur om deze beoordeling en afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te maken. In dit verband wenst de Raad ook nog te benadrukken dat een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zich niet beperkt tot een louter onderzoek of de betrokkene kan reizen. Er dient te worden nagegaan of er sprake is van een medische aandoening die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken, en of er vervolgens sprake is van een “zeer uitzonderlijk geval”. Dit is niet enkel het geval wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminente levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”) (EHRM Grote Kamer 13 december 2016, Paposhvili t. België).”

De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing andermaal geen enkele overweging is terug te vinden over het niet-betwiste familieleven van verzoekster met haar moeder en zussen in België.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder in dit verband opnieuw naar een synthesenota zoals deze voorhanden is in het administratief dossier en waarin, wat het gezins- en familieleven betreft, het volgende wordt gesteld:

“Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

De beslissing wordt genomen voor het hele gezin:

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de moeder van betrokkene: Er is geen sprake van een verbreking van de familiale banden met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien er voor de moeder reeds op 31/10/2012 een beslissing tot verwijdering werd genomen.”

In zijn arrest van 9 mei 2017 met nr. 186 639 wees de Raad er evenwel reeds op dat een dergelijke handelwijze waarbij de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel blijkt uit een synthesesnota in het administratief dossier en niet uit de bestreden beslissing zelf of een overige beslissing, niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door deze beoordeling niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij is gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoekster de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Daarenboven merkt de Raad ook nog het volgende op. In het arrest van 9 mei 2017 met nr. 186 639 werd reeds benadrukt dat waar, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het gezins- of familieleven in België in rekening dient te worden gebracht, dit in voorkomend geval eveneens impliceert dat rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant. Er werd hierbij ook reeds op gewezen dat verzoeksters oudste zus volgens de behandelende arts de aanwezigheid van haar familieleden behoeft, onder meer ook omdat zij zelf waarschijnlijk haar medicamenteuze behandeling zal staken met een risico op automutilatie en agressie tegen anderen.

In de synthesesnota wordt opgemerkt dat “*de beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie*”. De thans bestreden beslissing geldt evenwel enkel voor verzoekster. Er liggen geen stukken voor dat voor de andere familieleden, waaronder verzoeksters zus voor wie schizofrenie werd ingeroepen, evenzeer opnieuw werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd in het arrest van 9 mei 2017 met nr. 186 639 ook reeds aangegeven dat het enkele gegeven dat de verschillende familieleden onder bevel staan om het grondgebied te verlaten, op zich in casu nog niet kan volstaan opdat het familieleven op voldoende wijze in rekening is gebracht, en hiervoor eveneens is vereist dat de gezondheidsproblemen van de verschillende familieleden zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 15 juni 2015 effectief en voldoende in rekening werden gebracht. In casu liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de verblijfsaanvraag van 15 juni 2015 in zoverre deze betrekking heeft op de gezondheidsproblemen van de andere familieleden ook reeds werd behandeld. De stukken van het administratief dossier leren in dit verband enkel dat voor hen ook een nieuw medisch advies werd gevraagd, maar niet dat een dergelijk nieuw medisch advies reeds voorlag en in dit verband beslissingen werden genomen. De Raad herhaalt dat voor een van verzoeksters zussen de behandelende arts de bijstand van haar familieleden nodig achtte. Hiervan wordt geen gewag gemaakt in voormelde synthesesnota. Daarenboven stelt de Raad ook nog vast dat in een andere synthesesnota zoals voorhanden in het administratief dossier, voor verzoeksters moeder, er melding van wordt gemaakt dat zij erkend vluchteling zou zijn, al is hieromtrent geen stuk voorhanden in het administratief dossier. Dit gegeven zou evenwel een nieuw licht werpen op de zaak. Ook hier wordt niet nader op ingegaan.

2.3.5. In het licht van hetgeen voorafgaat, dient verzoekster te worden bijgetreden in haar standpunt dat bij het nemen van de bestreden beslissing haar familieleven niet, minstens onvoldoende in rekening is gebracht en dit met miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

2.3.6. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het onderzochte middel of van de andere middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS